

Od autorky romantické série DIMILY

Estelle
Maskame

NĚKDO
JAKO
TY

FRAGMENT

Někdo jako ty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Estelle Maskame

Někdo jako ty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**Estelle
Maskame**

FRAGMENT

Copyright © Estelle Maskame, 2021

Translation © Pavla Kubešová, 2022

Cover photos © Picsfive; Marcel Klangwart; carlos castilla; Galyna Andrushko;
Kitti Tantibankul; Look Studio / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5645-6

ISBN e-knihy 978-80-253-5651-7 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5652-4 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5650-0 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Dvěma nejjasnějším hvězdám na obloze,
děťátku a Jensenovi Buchanovým.*

1

Zpackala jsem to.

Jako *vážně* jsem to zvorala.

Přiznat si svou chybu je totiž to jediné, co můžu dělat, abych vydržela v klidu, zatímco se prohýbám pod tíhou své lítosti a potýkám se s pulzující bolestí hlavy. Ale po tom, co jsem včera večer provedla, si zasloužím trpět.

Až na hukot klimatizace je v místnosti ticho a moje oči se soustředí na skvrnu, která kazí bílý mramor našeho jídelního stolu.

„Jak z toho vybruslíme?“ povzdychne si Ruben našťavaně. Už se mnou ztratil veškerou trpělivost. Nemohl mi dát zřetelněji najevo, jak je unavený z těchto improvizovaných schůzek ke zmírnění škod.

„Vybruslit z toho je *tvoje* práce,“ vyštěkne na něj máma, která horečnatě klepe nehty o mobilní telefon. „Takže začni přemýšlet.“

„Marnie, dokážu zamést pod koberec jen určité množství nepříjemností,“ oduší Ruben. „Bulvární tisk velice rychle přišel na to, že se vaše dcera mění ve spolehlivý zdroj jejich příjmů.“

Potlačím nevolnost natolik, abych zvedla pohled od stolu. Ruben stojí zády ke mně a soustředí se na MacBook položený na kuchyňské lince. Máma je pohroužená do telefonování. Střídavě mluví do dvou přístrojů: jednoho pracovního a jednoho osobního. Dokonce i v tuhle nekřesťanskou ranní hodinu se jí při řešení nejnovější bulvární krize nějak podařilo vyfoukat si vlasy a dokonale se nalíčit. Jsou tu i dvě ženy z produkční společnosti. Nevím, co přesně mají na starosti ani neznám jejich jména, ale obě se tváří, jako by byly vzteky bez sebe.

„Nemohli bychom tvrdit, že šlo o zavraždění?“ navrhone jedna z nich. Zachytí můj pohled a já rychle uhnu očima stranou.

„Jo, jasně, to by určitě fungovalo,“ zavrčí Ruben. Zatne zuby a otočí se. Ruben se v našich životech vyskytuje už celých deset let, ale i po takové době mě ještě občas dokáže pořádně vyděsit. Položí laptop přede mě na stůl a nakloní monitor. „Podívej se,“ vybidne mě, ale já se příliš stydím, než abych se pustila do čtení novinových titulků. „Milo, *podívej*,“ přikáže mi.

S ruměncem, který se mi vkrádá do obličeje, se neochotně podívám na obrazovku. Je na ní otevřeno několik stránek, všechny minimalizované na malá okna, která pokrývají celou plochu. Na nich se míhají slova, po jejichž přečtení se mi hrud' sevře ještě víc.

ZAČÍNÁ BÝT DCERA EVERETTA HARDINGA NEZVLADATELNÁ?

MILA HARDINGOVÁ VYVOLÁVÁ SKANDÁL NA TISKOVÉ
KONFERENCI K FILMU „FLASH POINT: BEZ NÁVRATU“

SELHAL EVERETT HARDING JAKO RODIČ?

„Je mi to líto,“ šeptnu hlasem ochraptělým žízni, takže to zní nepřesvědčivě a neupřímně.

„Omluva ty pisálky nezastaví,“ vypění Ruben, popadne laptop a zase odejde. Položí ho zpátky na kuchyňskou linku a namíří svůj hněv na manažerky z produkční společnosti. „A kterého idiota z vaší společnosti vůbec napadlo, že je skvělé nabízet na takové akci šestnáctileté Everettově dceři šampaňské?“ zaútočí na ně. „Takového, který by pro vás už neměl dál pracovat, nemám pravdu?“

„To šampaňské mi nikdo *nenabízel*,“ přeruším ho tiše, hlavně proto, že se cítím mizerně i bez toho, aby tím bahnem spolu se mnou vlácel ještě někoho jiného. Navíc za to oprávnědu nikdo jiný nemohl. Rozhodla jsem se a udělala jsem to jen já sama, což znamená, že to byla jenom moje chyba. „Sklenice se šampaňským už tam byly připravené. Vzala jsem si jednu, když se nikdo nedíval.“

Ruben po mně přes rameno strelí znechuceným pohledem. „Milo, jsi ve věku, kdy už přesně *víš*, že bulvár skočí po sebemenším prohřešku. Okamžitě se jim v očích rozsvítí dolary. Pro dítě, které dělá chyby, nemají ani špetku slitování, zvláště ne pro dceru Everetta Hardinga.“

Někomu zazvoní telefon. Jedna z manažerek odejde z místnosti a cestou začne do telefonu štěkat rozkazy.

„Je mi to líto,“ špitnu znovu. Nevím, kolikrát už jsem se od včerejšího večera omluvila, ale pořád se zdá, že to nestačí. Ale co jiného můžu říct? Skousnu si spodní ret, sklopím oči ke stolu a snažím se potlačit slzy.

„Já vím, že je, zlato,“ poznamená máma. Odloží svoje dva telefony vedle mě, nakloní se blíž a položí mi paži kolem ramen.

Voní jako čerstvě rozvité jarní květy. „Dospívající mají právo experimentovat, takže se na tebe nezlobím. Ale jde o to, že...“ Opře si bradu o mé rameno a vydechne, až mě její dech polechtá na krku. Ztiší hlas: „Jiné děti si můžou dovolit tu a tam provést nějakou skopičinu. Ty nemůžeš. Ne, když jsme na očích veřejnosti, a ne, když na nás reflektory míří ještě jasněji než jindy.“

V její vřelé, voňavé náruči začnu brečet.

Vylomeniny, kterých jsem se dopustila nedávno, byly ve srovnání s tímhle naprosté maličkosti. Když jsem ze sedadla spolujezdce našeho Range Roveru ukázala paparazziům vztyčený prostředníček, protože jsem si myslela, že máme tónované čelní sklo, Ruben mě málem zaškrtil. A minulý měsíc, když jsem se na Twitteru pohádala s jednou podřadnou modelkou, Ruben mi na dva týdny zakázal používat sociální sítě. Ani jedno z toho mi teď nepřipadá jako velký problém, protože ta včerejší záležitost byla úplně jiná liga.

Představte si tohle: Nablýskaná tisková konference k uvedení největšího kasovního trháku letošního léta spojená s propagačním promítáním dlouho očekávaného třetího dílu série *Flash Point* je v plném proudu. V luxusním kinosále v Beverly Hills se mačkají novináři, kteří mají spousty otázek. Akce se účastní většina herců, ale všichni mají na rtech jména hlavních hvězd, Everetta Hardinga a jeho oslnivé herecké partnerky Laurel Peytonové. Herci postávají na pódiu a smějí se spolu s publikem, odpovídají na otázky a dávají na odiv své nadšení z nejnovějšího filmu. V zákulisí mezitím produkční společnost oslavuje. Šampaňské teče proudem. Šik manželka Everetta Hardinga elegantně prolouvá kolem, čile konverzuje

a fotografuje, aby se její manžel mohl později podělit o momentky ze zákulisí na sociálních sítích.

A pak jsem tu já, jejich dcera, která se dopustí té hloupé začátečnické chyby a na večírku, který je už tak pod drobnohledem, se napije šampaňského. Měla bych mít rozum a radši nezkoumat nic nového, ale jsem v zákulisí a předpokládám, že si toho nikdo nevšimne.

Ten předpoklad byl ovšem mylný.

Celá akce končí hromovým potleskem. Jakmile se táta objeví v zákulisí, máma ho euforicky obejmě. Ruben zavolá řidiče, aby přistavil auto k zadnímu vchodu, protože táta je po celém dni s novináři příliš unavený, než aby zůstal na večírku a bavil se. Ruben mě vyhledá a nasměruje ven ze dveří, rovnou za mými rodiči, kteří se ocitají v oslňující záři blesků čekajících novinářů a jejich fotoaparátů. *Jako třpyt hvězd na noční obloze*, říkávala jsem si, když jsem byla malá. Teď už mě to jenom oslepuje.

Čerstvý vzduch je na mě příliš silný. Zakopnu o své vlastní nohy, vrazím do matky a pak nabourám do zábrany, která nás odděluje od novinářů. Táta zaslechne rozruch, otočí se a chce mě chytit, ale Ruben ho postrčí do čekajícího minivanu. Máma zmizí v autě hned za ním. Než se Ruben vrátí pro mě, upadnu na kolena a stěží se na nich udržím. Najednou ucítím vlnu nevolnosti, která je tak silná, že ji nedokážu potlačit, a ve chvíli, kdy si marně vzpomínám, kolik skleniček šampaňského jsem si vlastně prolila hrdlem, se pozvracím.

Blesky zazáří ještě ostřeji a fotoaparáty začnou cvakat spouštěmi, až se mi z toho roztočí hlava ještě víc. Všichni novináři na mě pokřikují zároveň, někteří volají mé jméno v naději, že

zvednu hlavu a podívám se přímo do čoček jejich fotoaparátů, aby získali perfektní snímek, jiní hulákají nechutné otázky v naději, že tím rozpoutají ještě nevhodnější reakci.

Ruben mě popadne za loket a vytáhne mě na nohy. Se zvednutou paží si razí cestu mezi fotoaparáty a vleče mě k minivanu, šoupne mě dovnitř a prudce za mnou zabouchne dveře. Chaotický hluk zvenčí trochu utichne, ale novináři nepřestanou bušit pěstmi do oken.

„Milo!“ vyhrkne máma, sklouzne ke mně na podlahu a vezme moji kolébající se hlavu do rukou. Podívá se na mě. její nalíčení je dosud bez poskvrnky, ale podle toho, jak koulí očima, je evidentně v šoku. „Jsi v pořádku? Co jsi –“

Tu otázku za ni ale dokončí táta. Podívá se na mě, jako by tomu nemohl uvěřit, a našťavaně se na mě oboří: „Co to sakra bylo? Ty jsi *pila*?“

Totálně jsem to zpackala.

A teď je ráno a všechno se zdá být ještě mnohem horší. Novinové titulky vláčejí Hardingovo jméno blátem. Fotografie kolují po celém internetu. Zesměšnila jsem svého otce.

„Tohle se děje příliš často,“ postěžuje si Ruben z opačného konce kuchyně. Chápu, proč se zlobí. Je tátův manažer, takže ho platíme za to, aby organizoval naše životy, ale když neustále píchám do vosího hnízda, které představuje bulvární tisk, nijak mu to neusnadňuju. „Do premiéry filmu zbývají čtyři týdny. Historky o opilé Mile Hardingové, která na tiskové konferenci padá na kolena a zvrací, nám nijak neprospějí.“

„Během přípravy na uvedení filmu bychom se neměli zabývat žádnou negativní publicitou okolo naší hlavní hvězdy,“

dodá manažerka produkční společnosti, která zůstala v kuchyni. Překříží si paže na hrudi a věnuje mi zlostný pohled. Naše rodina ji nezajímá – produkční společnost se stará jen o to, kolik dolarů tenhle film vydělá.

„Navíc začaly letní prázdniny, což znamená, mladá dámo, že budeš na očích veřejnosti mnohem častěji,“ řekne Ruben a začne si mnout strniště na bradě, jako by usilovně přemýšlel.

Setru si slzy z tváří a vymaním se z máminy utěšující náruče. Posadím se zpříma, popotáhnu a podívám se Rubenovi do očí. „Jak to můžu napravit?“

Ruben pokrčí rameny. „Ideálně? Kdybys tady pár následujících týdnů nebyla, nemuselo by nám dělat starosti, že ses stala novou nejlepší kamarádkou bulváru.“

„Rubene,“ sykne máma, položí mi ruku na paži a pevně mě stiskne ve snaze ochránit mě před jeho slovy. Pohled, kterým po něm střelí, je plný znechucení.

„Co? Máš snad lepší nápad, Marnie?“ poznamená Ruben suše.

Vtom vrznou dveře od kuchyně. Opuchlými očima uvidím svého otce, jak se opírá o zárubeň. Má nasazené své oblíbené sluneční brýle, protože jeho oči jsou po včerejším náročném programu unavené a citlivé, a ruce má vražené v kapsách džínů. Všichni zůstaneme zticha. Netušíme, jak dlouho nás poslouchal. Máma vezme moje ruce do svých.

„Milo,“ ozve se táta a odkašle si. Mluví hlubokým, zastřeným hlasem – což je zčásti důvod, proč se jako celosvětový idol ženských srdcí tak dobře prodává – a ráno obzvlášť. Sáhne na své brýle a trochu je nadzvedne, takže se jeho tmavé oči setkají s mími. Má je zarudlé a těžké nedostatkem spánku.

„Myslím, že bude nejlepší, když pojeděš na nějakou dobu domů.“

„Domů?“ podiví se máma ve stejnou chvíli, kdy mi srdce spadne do kalhot. „*Tady* jsme doma, Everette. A Mila taky. S námi. Pořádně to proberme, než –“

„Rubene, zaříd' to,“ přikáže táta svému manažerovi a na máminy protesty nebere ohledy. Dosud upírá pohled na mě a já v něm zachytím náznak lítosti. Vzápětí znovu schová oči za slunečními brýlemi a tiše řekne: „Milo, začni balit. Strávíš léto v Tennessee.“

2

HARDINGŮV RANČ

Ta slova jsou zlatě vyrytá do desky přišroubované na kamennou zeď, která obklopuje celých padesát akrů ranče. Brána je na elektrický pohon a vypadá to, že vstup je možný jen po zadání kódu na klávesnici, který ovšem neznám, a tak stisknu tlačítko zvonku a s pohledem upřeným do bezpečnostní kamery čekám, až se něco stane.

Můj osobní řidič, který mě přivezl z letiště, už odjel a nechal mě i s mým zavazadlem stát v tom příšerném horku uprostřed pustiny. Na venkovských silnicích bývá až strašidelné ticho – sousední ranč se nachází skoro dva kilometry odsud – a nedostatek jakýchkoli zvuků je až zarážející. Takové ticho prostě v L.A. neexistuje.

Setru si kapku potu z čela. Dokud neuslyším zabzučení a něčí odkašlání, nevšímnu si, že je na bráně umístěný i reproduktor.

„Milo! Ty už jsi tady! Vydrž vteřinku.“

Teta Sheri! Už jsou to *léta*, co jsem naposledy osobně slyšela její hlas – s uklidňujícím, nezaměnitelným nosovým přízvukem – a tak se mi na obličejí rozšíří veselý úsměv.

Čekám další minutu, a zatímco se s každou uplynulou vteřinou ještě víc potím, nepřestávám zírat na vysoko se tyčící zed.

Když jsem byla malá, ranč byl úplně otevřený – nebyl tu žádný plot, žádné zdi, žádné brány. Neprováděla se žádná bezpečnostní opatření. Stál tu jen opršlý dřevěný ukazatel s ručně vyrytým jménem ranče. V té době nebylo nic jiného třeba. Jakmile se tu ale začali objevovat cizí lidé, nic jiného nezbyvalo. Každou chvíli tu otravovali fanoušci všech věkových kategorií, protože, z nějakého důvodu, navštívit ranč, kde vyrůstal Everett Harding, je něco extra. Proto Sheri trvala na tom, aby rodiče ranč zajistili – z bezpečnostních důvodů – a táta povolal stavební firmu a postaral se o všechny náklady, aby skončily veškeré nepříjemnosti s nevídanými návštěvníky. Přesto si z naší poslední návštěvy nepamatuju, že by zdi byly takhle okázalé. Šedivý kámen je naprosto bez poskvrnky a do téhle rozlehlé krajiny se vůbec nehodí. Ranč teď připomíná spíš pevnost než rodinný dům.

Ozve se ječení zvonku a brána se pomalu začne otvírat. Na druhé straně čeká teta Sheri.

„Milo!“ zvolá a obejmě mě způsobem, který si vždycky spojuju s místní přátelskostí – připadá mi, jako by mě ve své náruči dusil medvěd, tak pevně mě teta svírá a kolébá se spolu se mnou ze strany na stranu. „Á, ukaž, ať se na tebe podívám!“ Odtáhne se, položí mi ruce na ramena a podrobně si mě prohlíží, jako bych byla nějaký vzácný artefakt.

Přestože je teta Sheri tátova sestra, vůbec mu není podobná. Táta má temné, výrazné rysy, zatímco Sheri vypadá mnohem něžněji. Má kulaté, růžové tváře a přirozeně kudrnaté

blond vlasy. Z dvou Hardingových sourozenců je ta mladší a její svěží obličej je toho zjevným důkazem.

„Ahoj, teto Sheri,“ vyhrknu a věnuju jí přihlouplý úsměv. Už jsou to skoro čtyři roky, co jsme se naposledy viděly tváří v tvář, a přestože teta Sheri nevypadá, že by zestárla o jediný den, chápu, proč mě tak fascinovaně studuje. Už nejsem to vyhublé dítě s předkusem a růžovými obroučkami brýlí – postaraly se o to taneční lekce, rovnátka a kontaktní čočky.

„Vyrostla jsi do krásy,“ zhodnotí. „Tak ráda tě vidím naživo, a ne jen přes obrazovku laptopu.“ Pak se zamračí a štípne mě do tváře. „Ten make-up ale vůbec není třeba, zvlášť ne tady u nás...“

Vím, že má pravdu, a tak jen souhlasně pokrčím rameny.

Ale vzhledem k tomu, že nikdy nevím, kdy mě spatří někdo s fotoaparátem v ruce, mám v sobě díky Rubenovi a skvělému příkladu mé mámy hluboce zakořeněnou potřebu neustále vypadat naprosto dokonale. S pocitem, že čím déle tu stojíme, tím víc se mi make-up na tváři rozpouští, si hlasitě odfouknu.

„Je tu příšerné horko,“ poznamenám.

Sheri se zakucká smíchy a přehodí mi paži kolem ramen. „Vítej zpátky v Tennessee!“

Přesněji řečeno ve Fairview v Tennessee.

Odhaduju, že právě to táta pořád považuje za svůj domov, a připouštím, že to jistým způsobem domov je. Narodila jsem se tady, což většinou jaksi určuje, kde se člověk cítí doma. Pravdou ovšem je, že já jsem většinu života strávila v Kalifornii a jinde to skoro neznám, proto je mým domovem spíš L.A. než tohle místo. Nemám k Tennessee takovou vazbu jako

táta, ale jak se mám cítit jinak, když jsem z Fairview odešla v šesti letech?

Tu část si pamatuju.

Ten odchod.

Byla jsem v první třídě, když jsem si sbalila hračky do kartonových krabic, naposledy objala uslzené prarodiče a nasedla na let do Kalifornie. Tehdy jsem si neuvědomovala, co ten odchod znamená, ale rodiče tomu říkali „naše malé dobrodružství“ a já jsem neměla tušení, jak moc se naše životy změní. Jen jsem se těšila, že budeme bydlet u pláže.

Důvod, proč jsme se přestěhovali na opačný konec země, byl jednoduchý – tátova touha splnit si své sny.

Během dospívání vždycky působil jako třídní šašek, ale stačilo, aby jednou zůstal po škole a za trest pomáhal v kabinetu dramatického kroužku, a směr jeho života se navždy změnil. Malování kulis pro zimní hru brzy vedlo k objevu tátova přirozeného talentu – k čemuž přispěl i vzhled filmové hvězdy a obrovské charisma, které se záhy projevilo – a netrvalo dlouho a stal se uznávaným představitelem milovníků a la-mačů ženských srdcí. A pak, k překvapení všech, se svou vášní rozhodl studovat na vysoké škole, kde poznal moji matku. V pětadvaceti letech už hrál v několika nízkorozpočtových nezávislých filmech, pomalu si budoval svou filmografii a získával stále zvučnější jméno. A pak, zničehonic, vyhrál konkurz na roli ve filmu, který se měl stát příštím hollywoodským trhákem – a taky se jím stal. Účinkování v té roli otevřelo Everettu Hardingovi dveře do světa hvězdné slávy a popularity.

A tak jsme odjeli do Kalifornie. Máma sekla s prací a stala se tátovou osobní asistentkou. Podporovala ho na každém

roku jeho cesty, ale zároveň si budovala svou vlastní kariéru. A úspěšně, jak se ukázalo, protože je nyní jednou z nejžádanějších uměleckých maskérek. Nutno uznat, že moji rodiče opravdu pracovali velice tvrdě, aby se prosadili.

A tak jsme posledních deset let žili v L.A., stěhovali se z jednoho domu do druhého, přičemž každý byl větší a okázalejší než ten předchozí. V současné době žijeme velmi pohodlně v domě uprostřed střežené čtvrti Thousand Oaks. Chodím tam do školy, mám tam přátele, žiju tam svůj život.

Abych to zkrátila, Kalifornie je můj domov a Tennessee je jen vzdálená vzpomínka.

Fairview se v mé mysli stalo jen místem, kam jsme jezdívali na prázdniny. Jediné skutečné vzpomínky, které na to mám, jsou z občasných výletů, které jsme za ta léta uskutečnili, abychom navštívili příbuzné – a naposledy jsme tu byli, když mi bylo dvanáct.

Tentokrát jsem ale nepřijela na víkend. Táta necouvne a Ruben souhlasil, že bude nejlepší, když tu nějakou dobu pobudu, aspoň dokud neutichne prvotní humbuk kolem uvedení filmu. Jasně, když nebudu v blízkosti táty a hollywoodských bulvárních novinářů, nemůžu způsobit žádnou další škodu, že?

„Máš štěstí,“ poznamená Sheri, „zapnula jsem klimatizaci na maximum. Tak pojď dál.“ Popadne můj kufr a vleče ho po prašné cestě, která se vine k domu.

Od doby, co jsme se tu všichni před čtyřmi roky sešli na oslavu Dne děkuvzdání, se toho na ranči moc nezměnilo. Jen to, že na rozsáhlých pastvinách, které byly před mnoha lety, kdy tohle místo obhospodařovali moji prarodiče, domovem

spousty pasoucího se dobytka a ovcí, jsou teď jedinými hospodářskými zvířaty koně. V dálce, na pastvině u stájí, hned za třípatrovým rodinným domem, jich pár vidím.

Uvědomím si, že zeď kolem ranče je pravděpodobně nejluxusnějším, nejvyspělejším prvkem.

Všechno ostatní je... normální. Tráva je trochu přerostlá, stájím by neuškodil čerstvý nátěr a na domě se projevuje jeho věk, zvlášť na staromódních oknech, lehce zrezlých kovových prvcích a dřevěné verandě. Vypadá obyčejně a kouzelně. Není to žádné hollywoodské pozlátko, ale opravdový, praktický jižanský ranč.

„Opravdu je v pořádku, když tu zůstanu?“ zeptám se, zatímco se blížíme k domu. Plán, abych tu strávila celý měsíc nebo tak, se zrodil před necelými dvěma dny, a tak je to pro všechny zúčastněné trochu nečekané. Sheri nejspíš vůbec nedostala šanci si to pořádně promyslet a já teď cítím, že bych jí mohla být přítěží.

Těsně přede dveřmi položí kufr na zem. „Drahoušku, jsi přece rodina, ne?“ prohlásí, nakloní hlavu a vře se usměje.

„Jo.“

„A to je odpověď na tvoji otázku!“ Otevře dveře a naznačí, abych vešla jako první. „Kromě toho, přítomnost někoho mladého nám jenom prospěje.“

Vstoupím do domu a do tváře mi okamžitě zavane chladný vzduch z klimatizace. Dostat se pryč z toho horka je ohromná úleva. Sheri přenesle můj kufr přes rohožku a postaví ho do široké chodby, z níž vede nahoru starobylé dřevěné schodiště. Místnost před námi je víceméně otevřená a rozdělená jen zděnými oblouky. Prohlédnu si obývací pokoj a pak kuchyň

a překvapí mě, jak známé mi to tu připadá. Zahřeje mě to u srdce. Vypadá to, jako by se tu od mé poslední návštěvy nic nezměnilo. Stojí tu stejný, s láskou opečovávaný nábytek, který je tu už celá desetiletí, a na stěnách visí zasklené rodinné fotografie, na něž sedá prach. Kuchyň nebyla renovovaná už léta, a přestože jedna dvířka doslova visí z pantů, mně se líbí, že to tu není dokonalé. Je cítit, že je to tu skutečné, že tu opravdu žijí lidé, i když je tu pro dvě osoby až příliš mnoho místa. Navíc to tu nádherně voní neuvěřitelným kuchařským uměním tety Sheri, které si tak živě pamatuju.

„Dušené hovězí,“ oznámí Sheri, když si všimne, jak čenichám ve vzduchu. „A všechny ty zatraceně dobré přílohy, které si jen dovedeš představit. Zasloužíš si to nejlepší přivítání.“

Vtom se ozve hlasité vrznutí nahoře na schodech. Srdce se mi rozbuší třikrát rychleji než obvykle a málem mi vyskočí z hrudi, když uslyším: „To je moje malá Mila?“

Ten hlas patří mému dědečkovi.

Pomalu sestoupí po pár schodech, takže ho konečně uvidím, a ústa se mi okamžitě rozšíří do úsměvu, který zrcadlí ten jeho.

„Pepku!“ Rozběhnu se nahoru, setkám se s ním v polovině schodiště a vrhnu se mu do náruče. Trochu se zapotácíme, ale dědeček jednou rukou pevně sevře zábradlí, zatímco druhou mi položí kolem ramen a silně mě stiskne.

Můj dědeček voní čerstvě vypraným prádlem a balíky sena, ta známá vůně mě polechtá v nose. Prudce ho obejmu. Skoro se bojím, že ho rozdrtím, ale odtáhnou se, teprve když si dostatečně připomenu, jak láskyplná jeho náruč je. Čtyři roky

videohovorů, s nimiž mu pomáhala Sheri, ani zdaleka nestačily – vidět Pepka po tak dlouhé době naživo mě naplňuje tak ohromující vroucností, až mi z toho zvlhnou oči.

Vezmu jeho ruce do svých a všimnu si, že se mu mírně třesou. Jsou drsné a udřené z toho, jak celý život tvrdě pracoval. Obličej má trochu užší a tváře propadlejší, než jak si ho pamatuju, ale už jsou to roky, co jsem ho viděla tváří v tvář – a on samozřejmě zestárl. Ale jeho husté bílé vlasy jsou naživo záviděníhodně hedvábné. Ve skleněném oku, které nahradilo to skutečné, o něž přišel ve válce ve Vietnamu, zahlédnu svůj odraz. Když jsem byla malá, dědeček mi připomínal komiksovou postavu Pepka námořníka. A ta přezdívka mu už zůstala.

„Ty počítače ti nedělají dobrou službu, malá Milo,“ hodnotí Pepek, úplně se rozzáří a opatrně mi stiskne ruce. „Stává se z tebe krásná mladá dáma. Už je ti patnáct...“

Nechci mu říkat, že ve skutečném životě vypadá křehčeji, než jak jsem ho vnímala během našich hovorů přes Skype, a tak se jen zasměju a taky mu stisknu ruce. „Je mi šestnáct, Pepku. Poslal jsi mi přání k narozeninám, vzpomínáš?“

„Vždyť říkám, že rosteš strašně rychle.“

Jakmile se přivítám s dědou, Sheri trvá na tom, že mě provede po ranči, abych si osvěžila paměť. Před čtyřmi roky jsme tu okolo svátku Dne díkůvzdání zůstali celý týden, takže i když si toho obecně z Fairview moc nepamatuju, na tenhle dům jsem nezapomněla. Sheri mě dokonce ubytuje ve stejném pokoji, kde jsem bydlela posledně, s velkým arkýřovým oknem s výhledem na stáje. Odesu si nahoru kufr a poté, co se deset minut snažím přijít na to, jak pustit starodávnou

sprchu, se trochu opláchnu a vrátím se do kuchyně, abych s Pepkem a Sheri poobědvala.

Pro tři lidi je tu až příliš mnoho jídla. Stůl se prohýbá pod mísami masa a všech možných příloh. Nechci, aby se cokoli z toho muselo vyhodit, a tak si naložím plný talíř a pustím se do toho. Navíc přímo *umírám* hladu. Díky přetrvávající nevolnosti, která doprovázela můj pocit lítosti, jsem totiž v několika minulých dnech vůbec nemohla jíst.

„Takže, ehm, co přesně se tady dá dělat?“ zeptám se, sotva dojím. Kdybych mohla, vylížu talíř dočista, tak lahodné to jídlo je. U nás doma se na tátův příkaz vaří podle přísné, na bílkoviny bohaté diety, ale mně už losos a v páře vařený chřest lezou krkem.

„Můžeš mi pomoci vyčistit stáje. Jakmile si zvykneš, zjistíš, že hnůj ve skutečnosti nijak hrozně nepáchne,“ podotkne Sheri, ale když si všimne mého prázdného výrazu, rozesměje se. „To byl vtip, Milo. I když, opravdu budu potřebovat, abys mi tu trochu pomohla.“

„Můžu ti pomoci s prádlem. A s úklidem,“ nabídnu se. Odstrčím talíř na znamení, že už jsem dojedla, a položím si lokty na stůl. „Ale vážně. Co zábavného se dá ve Fairview podniknout? Obávám se totiž, že dětské hřiště, které jsem měla tak ráda ve čtyřech letech, mi už nebude stačit. Existuje nějaký způsob, jak bych se mohla dostat do centra Nashvillu?“

Pepk se bručivě zasměje. Popadne prázdnou sklenici a svižně vyskočí na nohy. „Do centra Nashvillu se dostaneš jedi- ně vlastním autem,“ pronese, soucitně mě poplácá po rameni a přejde k vodovodnímu kohoutku.

Sheri se s náznakem rezignace opře o opěradlo židle a spojí ruce v klíně. „Vlastně, Milo... jsou tu jistá pravidla, která bys měla během pobytu tady dodržovat.“

„Pravidla?“

„Pravidla, která stanovil pan Ruben Fisher.“

„Ten žralok,“ zabručí Pepek pod vousy a napustí si do sklenice vodu. Sheri ho koutkem oka láskyplně pozoruje. „Strašný, strašný chlap....“

„Á, jo. Já vím,“ řeknu s úlevou. Ruben mi to dal jasně na srozuměnou, když mi hodiny a hodiny neustále vtloukal do hlavy jednu a tu samou větu. „*Chovej se nenápadně a nepřítahuj pozornost k sobě ani ke svému otci,*“ odcituju a zakoulím očima.

„To není všechno,“ řekne Sheri. Upřeně se zahledí na ruce ve svém klíně a pak zvedne hlavu a věnuje mi znepokojený pohled. „Ruben mi nařídil, abych tě celou dobu držela tady na ranči.“

„Cože?“ Sevře se mi žaludek. „Já nesmím nikam jít?“

Do obličejů tety Sheri se vkrade úsměv. „Kdo říká, že budeme *zcela dodržovat* Rubenova pravidla? Ty a já... my dvě budeme mít svá vlastní pravidla.“

„Takže,“ vyhrknu s nadějí v hlase a narovná ramena. „*Můžu pryč z ranče?*“

„Ano, ale slib mi, Milo, že uděláš všechno proto, aby ses vyhnula jakýmkoli potížím,“ požádá mě Sheri. Přestane se usmívat a její tón ztěžkne starostí. „Potřebuju vědět, kde jsi, s kým jsi a co děláš. Dokud mě budeš udržovat v obraze, můžeš žít svobodně, a já si s Rubenem poradím. Zní to fér?“

„Ano! Slibuju. Žádné trable.“ Naznačím, že si zapínám rty na zip a nevinně na ni mrknu.

Pepík se otočí ke stolu se sklenicí čerstvé vody. Zatímco se pomalu usazuje zpátky na židli, trochu vody mu ukápně. Zeptá se: „Máš tu nějaké staré přátele?“

„Odstěhovali jsme se odsud, když mi bylo šest,“ připomenou mu jemně a povzdychnu si. „Takže ne, ani ne.“

„Tak běž ven a najdi si nové,“ řekne jednoduše, jako by to bylo tak snadné. Možná, když jsem byla malá, jasně, ale ve dvacátém prvním století?

Sheri málem vyskočí ze židle. „Á! Bennetovi mají děti. Vlastní ranč na konci cesty. Jsou to opravdu moc milí lidé.“ Chvilí si s pohledem upřeným ke stropu klepe ukazováčkem na rty. „Jejich dcera se jmenuje Savannah.“

„Savannah?“ zopakuju. To jméno mi připadá povědomé, rozmýšlím matnou vzpomínku na dětské přátelství, na dobu, kdy jsme spolu v první třídě seděly v jedné lavici.

„Věřím, že je přibližně stejně stará jako ty.“

„Myslím, že si ji pamatuju.“ Zavřu oči a usilovně se soustředím, ale na nic dalšího už si nevzpomenu.

„No, tak to je dobrý začátek,“ rozzáří se Sheri. Vstane od stolu a posbírání talíře. „Můžu tě tam vzít, aby ses mohla po celém tom dlouhém čase představit.“

„Ehm? Počkat – ne. Cože?“ Hledím na ni, zatímco mě jímá hrůza. Co je to za šílený nápad? Představit se holce, kterou jsem deset let neviděla? Kdo něco takového dělá?

Sheri s hlasitým třeskotem naskládá nádobí do dřezu, pak se začne přehrabovat v kredenci a po chvíli z něj vytáhne plech na pečení. „Skvělé!“ vydechne a otočí se zpátky ke mně. „Tohle jsem si minulý týden půjčila od Patsy. Zkoušela jsem nový recept na brownies z arašídového másla – podle mého

názoru to byla katastrofa. Ale bude od tebe moc laskavé, když jí ho za mě vrátíš. Vidíš, to je dobrý důvod k návštěvě.“

„Takhle... takhle to ale nefunguje,“ vykoktám. Opravdu chce, abych se objevila na verandě úplně cizích lidí a vrátila jim plech na pečení? Tak to ale na světě nechodí. „Nemůžu zaklepat na něčí dveře a požádat, abychom se přátelili.“

„V Tennessee můžeš,“ opáčí Sheri nesmlouvavě a vrazí mi plech do rukou.

Zaletím pohledem k Pepkovi a hledám u něho podporu, ale on se na mě jen dívá se zářivým úsměvem na tváři. Oba jsou tak staromódní.

„Nemůžu tam jít až zítra?“

Sheri mi nedá na vybranou. Sklidí zbývajících nádobí ze stolu, naskládá ho do dřezu a z kuchyňské linky sebere klíče od auta.

„Ne, protože zítra budeš mít celý seznam výmluv. Jestli chceš svobodu, potřebuješ přátele,“ poví mi. Otočí se k Pepkovi: „Tati, zvládneš to tu, než odvezu Milu k Bennetovým?“ zeptá se.

„Jen běž,“ řekne děda povzbudivě a mávnutím ruky nás pobídne ze dveří. Než zmizíme, natáhne se přes stůl a položí ruku na mou. „Najdi si nové přátele. Když to neuděláš, unudíme tě tady k smrti.“

Už se tomu ani nemůžu smát. S bušícím srdcem popadnu plech na pečení a vstanu ze židle.

3

Tohle je hloupé. Tak, tak, tak hloupé.

Bennettovi bydlí na ranči Willowbank. Je to asi kilometr a půl po tiché, klikatící se venkovské silnici a dalo by se to snadno ujít pěšky, ale Sheri trvala na tom, že mě tam odveze. Zaprvé, abych se neztratila – i když nevím, jak by to bylo možné, když je ranč to první, na co cestou narazíme – a zadruhé, abych z toho nemohla vycouvat. V přeneseném smyslu slova jsem na ranč Willowbank odvléčena proti své vůli.

Přitisknu si ruku na čelo a otru si pot. Přestože má Sheri ve voze naplno zapnutou klimatizaci, pořád si v autě připadám jako v peci. Rozžhavené kožené sedačky jsou jako past, z níž není úniku, protože se mi k nim přilepila stehna. Jak dlouho je to – cože? – hodina, co jsem se osprchovala? Přesto už se zase cítím nechutně zpocená. Možná, že tohle je skutečný sedmý kruh pekla – šílená vlhkost vzduchu, kilometry od civilizace a teta Sheri, která mě nutí mluvit se sousedy. Rychle mi dojde, že být tu na krátké návštěvě je něco úplně jiného než muset tu zůstat.

Minuly jsme ukazatel k ranči a zahnuly na starou prašnou cestu, která se vine mezi pastvinami. Na rozdíl od našeho

ranče se Willowbank neskryvá za masivními, dva a půl metru vysokými zdmi a v příjezdu k domu nám nebrání žádná hrůzu nahánějící brána.

Projedeme kolem traktoru zaparkovaného na okraji trávníku a pak Sheri zastaví před domem. Strašně se potím. To je tam venku tak šílené vedro, nebo jsem vážně takový srab? Setkávám se s významnými postavami filmového průmyslu, od hereček, které vyhrály Oscara, až po vedoucí pracovníky studií, a přesto nejsem schopná říct ahoj holce, se kterou jsem chodila do první třídy, aniž bych se nezměnila ve zpocený uzlíček nervů? Co to se mnou je?

„Buď milá a pořádně se usmívej,“ poradí mi Sheri a povzbudivě kývne hlavou. Myslím si, že kdybych odmítla vystoupit z auta, popadla by mě za nohy v žabkách a násilím by mě vytáhla ven. I když nemám vystrkovat hlavu, mít aspoň jednu kamarádku, se kterou bych se mohla o prázdninách poflakovat, by bylo výhodou nejen pro mě, ale i pro Sheri. Pochybuju, že touží po tom, aby se jí po ranči celé dny promenádovala šestnáctiletá pubertáčka – třebaže přesně to mi Ruben nařídil. „A vrať ten plech na pečení.“

„No jo.“ Nadechnu se horkého vzduchu a zastrčím si táč pod paži. „Už jdu.“

Uvolním ramena, vystoupím z auta a vydám se k domu. Ujdu sotva pár metrů, když uslyším zaskřípění pneumatik na štěrk. Otočím se a při pohledu na mizející dodávku a na zvířený prach, který za sebou nechává, mi spadne brada. Ona mě tu nechala? Doufala jsem, že jen předám plech na pečení, rychle něco zamumlám na pozdrav a hned se zase vrátím do bezpečí rozžhavené dodávky.

Opravdu teta Sheri očekává, že zůstanu tady a budu se bavit s úplně cizí osobou? Co když si na mě Savannah Bennetová nepamatuje a bude mě považovat za podivínku, která ji po deseti letech přepadá ze zálohy? Pak bych musela svěsit hlavu studem a vrátit se domů pěšky. Není to daleko, ale i tak. Tohle je tak ponižující.

Až přijdu domů, důkladně si to se Sheri vyříkám.

Zaskřípu zuby a zamířím k dřevěné terase. Holýma nohama zavadím o zábradlí. Je tak horké, že mě popálí. Uskočím ke dveřím a zůstanu stát na rohožce.

„Vzmuž se,“ zamumlám.

Fajn, jsem na venkově. Tohle je farmářská oblast Tennessee. Žijí tu přátelští lidé. Bude to v pořádku.

Jednoduše to udělej, Milo.

Namáhavě polknu a zaklepu.

Než za dveřmi zaznamenám nějaký pohyb, uplynou dlouhé, mučivé vteřiny. Konečně uslyším odemykání zámku a vzápětí se dveře otevrou dokořán.

„Ahoj,“ pozdraví mě menší, usmívající se žena a tázavě povytáhne obočí. Odhaduju, že je to Patsy. Pomyšlení, že jsem tu ženu znala, když mi bylo šest, mi připadá zvláštní. Možná si s ní moje máma povídala u školních vrat. Kdoví?

„Ahoj. Omlouvám se za vyrušení, ale já jsem... neteř Sheri Hardingové,“ začnu, ale třese se mi přitom hlas. Je divné představovat se jako *neteř Sheri Hardingové*, a ne jako *dcera Everetta Hardinga*. Ta slova mi na rtech prostě vůbec nesedí. „Požádala mě, abych vám vrátila tenhle plech na pečení, takže... tady je.“ Podám jí plech a, jak doufám, zdvořile se na ni usměju.